

Medailón
Žofia Dubová

Žofia Dubová (*1991, Bratislava) ukončila v roku 2016 štúdium maľby v ateliéri prof. Daniela Fischera na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave („VŠVU“). Počas štúdia absolvovala stáž v ateliéri skla a zahraničné pobyty v USA a v Portugalsku. Od roku 2018 je na doktorandskom štúdiu v Kabinete Kresby na Vysokej škole výtvarných umení v Bratislave u doc. Emöke Vargovej.

Žofia počas svojej doterajšej tvorby už stihla prezentovať svoje diela na skupinových, ale aj na samostatných výstavách nielen na Slovensku, ale aj v Českej republike, Poľsku, Nemecku, Rusku, USA, Dánsku, Švédsku, Taliansku, Belgicku, Francúzsku a Portugalsku. Je tiež držiteľkou viacerých ocenení. V roku 2016 získala Cenu rektora VŠVU a Cenu Slovenskej výtvarnej únie, o rok neskôr sa stala víťazkou Maľby roka VÚB a v r. 2018 získala cenu Nadácie NOVUM. Diela Žofie Dubovej sú zaradené v zbierkach Slovenskej národnej galérie (2020) a MussVerre, Sars-Poteries, Francúzsko (2017).

Žofia Dubová je výraznou osobnosťou mladej generácie slovenskej maľby. Vo svojej tvorbe sa zaoberá predovšetkým maľbou a témou krajiny, pri ktorej je veľmi dôležitý osobný pobyt v nej - s cieľom porozumieť a ďalej spracovávať podnety na plátne, skle či na papieri. No rovnako dôležitý je aj spôsob konštruovania obrazov. Ich podoba, vyskladaná a pozliepaná z viacerých obrazových fragmentov, je totiž výsledkom jej vlastnej autorskej techniky, ktorá by sa dala nazvať „*prezliekanie obrazu*“. Obraz je potrebné rozbiť na fragmenty, aby ho znovu bolo možné pospájať v nových farebných a priestorových možnostiach. Vlastné konštruovanie obrazu takto otvára nové riešenia a to buď ako preformátované obrazy, maliarske objekty, či asambláže. Možno by tu niekde mohla zostať – v samotnej autonómnej skladbe, v abstrakcii farieb, v mäkkých plochách a ostrých hranách. Ale nechce sa zbaviť krajinárskej „*popisnosti*“, lebo tá je absolútnou a rovnocennou súčasťou malieb. Pretože krajina, z ktorej prvotne v maľbe vyšla, nie je len zástupnou témou - je ňou sama, je autoportrétom. Z nutnosti rámu sa stala idea a z hrany obrazu, trebárs horizont vpísaný do plochy obrazu, do sklenej tabule alebo rovno krajiny. Už vo svojej diplomovej práci napísala, že: „*keď maľuje obraz, myslí na slobodu*“. A paradoxne, ak vynecháme všetky osobné mimo obrazové asociácie, jej sloboda v maľbe je postavená práve na uvedomení si jej obmedzení. Nevykračuje z rámu, tak ako je to v súčasnosti zvykom, nesmeruje k intermediálnym presahom, ani nespochybňuje médium maľby. Zostáva v ráme, v obraze aj v maľbe, ale inak - vystavuje ich novým neobvyklým situáciám.

V Bratislave 12. 11. 2020